

"Mentek és imádták a kisgyermeket."

2005. December 22.

Igehirdetés Szent Este 2005.12.24.

...Mert ha igazán szeretjük Őt, nem engedhetjük, hogy elmúljon mindez a csoda, ami itt történt ma este! Akkor nem engedhetjük azt, hogy ez csak az Isten részéről egy egyoldalú gesztus legyen, hogy megjelent emberként ebben a világban! Ha nekünk tanulni kell a pogányoktól, tanulni kell az Isten tagadó, mégis Istent kereső három királytól, a mágusoktól, és adni az Istennek, karácsonyi ajándékot. És képzeletben itt kell hagynunk, vagy legalább is itt kellene hagynunk az Úr asztalánál, a karácsonyfánál, ennél a közösségnél, mindazt az ajándékot, amit mi adhatunk. Nem tömjént, nem aranyat, nem mirhát kér tőlünk az Isten, amit Ő vár el tőlünk, ennél sokkal egyszerűbb, mégis sokkal értékesebb. Törődést, odafigyelést, hitet, szeretetet, hogy forduljunk úgy egymáshoz, mintha a másik egy kisgyermek lenne. Egy kisgyermek, akit óvni, akit védeni kell, akire vigyázni kell. Hogy forduljunk úgy az Ő igéjéhez, mintha magunk is gyermekek lennénk. Azzal a gyermeki, ártatlan, őszinte hittel, amely elfogadja a nagyobb testvér, és Istennek, a Mennyei Atyának a segítő tanácsát...

A mi segítségünk, Karácsony Szent esti ünnepszentelésünk az úr nevében van, aki teremtett, megtart és bölcsen igazgat mindenedet. Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk, köszönjük Néked, hogy itt lehetünk szent Színed előtt és oly sokan dicsérhetjük a Te szent Fiad nevét. Ő Uruk, áldunk Téged, hogy láthatjuk szeretteinket, felebarátainkat, s hogy együtt örvezzhetünk, együtt ünnepelhetjük a Te szent Fiadnak születése napját. Ő Uruk, légy velünk a Te szent lelked által, áldd meg a mi ünnepünket és add, hogy megérthessük hozzád szóló szavak és kérhessünk a Te szent Fiad, a mi Uruk, Krisztus nevének dicsőségére. Ámen.

Kedves Testvéreim, Isten igéje szóljon ma hozzánk a Máté írása szerinti evangéliumból, a Máté írása szerinti evangéliumnak 2. részéből, a 9.-től a 11.-ig terjedő versekből. Így szól hozzánk Istennek igéje Máté evangéliuma 2. részéből, a 9., a 10., és a 11. versekből.

Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak feltűnésekor, előttük ment, amíg meg nem érkeztek, és akkor megállt a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az ő örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim, a Máté szerinti evangélium viszonylag rövid, tömondatokba tárja elénk azt a csodát, ahogy a napkeleti bölcsek, vagy ahogy a magyar néphagyományban megmaradtak, a három királyok, elmentek, hogy imádják Jézust. De kik voltak ezek a bölcsek? Mit tudunk róluk? A megnevezés, amit Biblia görög nyelvű eredetije használ, mágus, mágus. Saját korukban varázslóknak gondolták őket. Csillagjósok voltak, asztrológusok. Természettudományos ismeretek kutatói. Olyan emberek, akik nem ismerték a Zsidó vallás szent könyveit. Olyanok, akik nem tudták hogy mit írnak a próféták, hiszen ezért kellett nekik Heródes udvarába elmenni, és Heródestől megkérdezni, hol születik meg a zsidók királya, hol születik meg a Krisztus, a Megváltó? Ezek az emberek nem a vallást, hanem a természetet kutatták. Ezek az emberek nem a Bibliát, nem az Ószövetséget ismerték kitűnően, hiszen ki tudja hányféle nemzet fiaai voltak. Hanem a természetet, az Isten által teremtett világot, annak apró rezdüléseit figyelték, és így módon jutottak el odáig, hogy észrevettek az égen egy csillagot. Egy csillagot, a sötét téli éjszakán, amit követniük kellett. Ami, úgy érezték, jelzi számukra azt, hogy valaki születni fog, egy nagy ember, sőt talán embernél is nagyobb, talán maga az Isten fia jön el ebbe a világba. Ezek a napkeleti bölcsek elmentek a választott nép királyához, Heródeshez. Elmentek a papokhoz, megkérdezték, hol kell megszületnie. A papok megmondták, a király megmondta, és a papok és a király otthon maradtak. A három napkeleti bölcsek pedig elindultak és csodák csodája a csillag, amely elvezette őket Izrael földjére, vezette őket tovább. A pogány rítus, a nem zsidó, sőt a zsidóság által elítélendő varázslás, utat mutatott nekik. Nekik, a hitetleneknek, nekik, a bálványimádóknak, akik talán idegen Isteneiket tisztelték a maguk hazájukban. Ők voltak azok, akik először látták az Isten dicsőségét, ők voltak azok, akik először megtapasztalhatták az Isten szeretetét. Talán ők voltak az igazi kiválasztottak, így utoljára nézve. Talán ők voltak azok, akiknek legnagyobb szükségük volt arra, hogy megértsék az igazságot, amit a Biblia így ír le az apostol szavával, hogy: „Úgy szeretete Isten e világot, hogy az Ő megszületett fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” A pogány mágusok megismerték a maguk bölcsességéből, a természetre figyelve, ezt az alapigazságot. És mentek és fejet hajthattak. És mentek és imádták a kisgyermeket. Akkor is, ha - legyünk őszinték - minden ellene szólt. Hiszen azért mégis csak furcsa, nem Testvéreim, hogy a világ királya, Isten egyszülött gyermeke nem egy palotába érkezett. Nem bíborba, selyembe, bársonyba öltöztették, hanem talán a legegyszerűbb gyolcsruhába. Hogy nem tűzzel és parázssal melegítették őt, nem szolgák lesték minden parancsolatát, hanem amit az állatok adtak melet, talán a lehetőséggel, talán testük kipárolgásaival, ezek tartották melegen Isten gyermekét. És itt egy pillanatra gondolkodjunk csak el, ha mi elindulnánk, ha mi azt mondanánk, hogy láttunk egy jelet, ha megszólítana bennünk az Isten, és azt mondaná, „Menjete el, és én elvezetlek benneteket az én gyermekemhez, az isteni hatalmassághoz, a mindenség Urához!” Vajon hogy viselkednénk, ha egy rozzant istállóba érkeznenk meg, ha egy magatehetetlen gyermeknek látnánk az Isten fiát?

Ha nem lenne se dicsőség, ha nem lennének fanfárok, és katonák, ha nem látnánk azt, hogy van pénz, van lehetőség, mindenre hogy ez a gyermek megtegyen, bármit, amit csak akar? Ugye sokan lennének, akik visszafordulnának, akik azt mondanák, hogy: „Ennek aranyát, ennek tömjént, ennek mirhát? Egy vagyont ajándékozzunk neki? Odaadjuk mindenünket, a legjobbat, abból, amink van? Ugyan, hiszen ez csak egy kis senki!” Kedves Testvéreim, Isten fia, amikor megszületett, a XXI. század nyelvével, ránézésre csak egy kis senki volt. Mert Istennek nem volt szüksége vagyonra, nem volt szüksége hatalomra, nem volt szüksége még arra sem, hogy a saját népe, annak bölcsei és királyai ott legyenek. Isten fiának nem volt szüksége sem papi, sem orvosi segédletre ahhoz, hogy a világra jöjjön, és ebben a világban megmaradjon. Isten tudta azt, hogy az Ő akarat elégséges ahhoz, hogy bármilyen reménytelen helyzetből győzelemre jusson. És kedves Testvéreim, a keresztyén egyházak, mi, akik itt ülünk, immáron 2005 esztendeje tanúi vagyunk annak, hogy az Isten dicsősége nagyobb, mint az emberek valószínűség számítása. És 2005 esztendeje tapasztalhatjuk meg, gyakran azt, hogy az idegenek, a mágusok, a varázslók, akiket lenézünk, valamiért mégis csak jobban ismerik az Istent, akit, mi imádunk, mint mi magunk. Nagyobb áldozatokat hoznak, többet adnak a magukéból, talán önmagukból is. Mégis, kedves Testvéreim, van egy esténk, egy Szent Este. Ez a mai este, ahol pontosan ennek a gyermeknek a születésére emlékezve, magunk is jobb emberek lehetünk, ahol az Isten szeretetének példájából merítve, magunk is képesek vagyunk egy kicsit jobban szeretni a másikat. Persze, mondhatnátok, hogy: „Szeretet, elcsépelet szó, ugyan már, hagyjuk, ne beszéljünk ennyit róla!” Nem olyan régen hallottam valakitől: „Ugyan kérem, ez egy gyűjtőnév, sok minden beletartozik abba, hogy mi az hogy szeretet!” Kedves Testvéreim, Isten szeretete, mindig cselekedet. Az hogy belép a mi életünkbe, nem tőlünk várja el, hogy olyan rakétát építsünk, ami feljut majd Őhöz, vagy olyan magas tornyot emeljünk, mint a Babel tornya, hogy már majdnem elérje az eget, az Isten nem tőlünk várja el, hogy tökéletes emberré legyünk, betartva minden parancsot, megtéve mindent, amit kér tőlünk. Hanem Ő teszi meg ezt a kezdőlépést. Szeret, és először lép. Szeret, és először nyújt kezet. Kezet nyújt azoknak, akik ellökik, és kezet nyújt azoknak a mágusoknak, akik nem ismerik az Ő titkait, az Ő írásait, csak szeretnének találkozni Vele, csak vágnak arra, hogy végre hódolhassanak Neki. Szeret, titeket és engem. Ezért hívott össze ma este ide, egy gyülekezetbe, egy légtérbe, hogy láthassuk egymás arcát, hogy érezhessük egymás testének a melegét, ha még csak egy picit is. Hogy megmelegedhessünk a másik szemének sugarában, hogy részesüljünk a mosoly ajándékában. Hogy érezhessük, testvérek vagyunk a Krisztusban. Megemlékezhessünk arról, hogy a mi nagytestvérünk, a mi bátyánk született meg 2005 esztendővel ezelőtt. Akivel pontosan úgy lehet viselkedni, mint egy idősebb testvérrel, akinek elmondhatjuk a gondjainkat, aki békességet tud szerezni köztünk, ha egymással valami viszályunk lenne. Aki példaképként tud megállni előttünk, hogy: „Csináljátok így, gyertek utánam, járjátok az utat, amit én mutatok nektek!” S aki közben jár akkor is, ha az Istennel lenne bármi gondunk, panaszkodunk. Ő az, aki békességet szerez az Istennel nekünk. És aki megadja a lehetőségét, annak, ha Hozzá fordulunk, mi is békességgel bele tudunk törődni az Isten rendelkezéseibe. Csodálatos dolog a Szent Este, mert arra a személyre emlékezhünk, aki nem akart több lenni minálunk. Aki nem akart fölének magasodni, nem akart eltiporni bennünket, mint ahogy sok-sok embertársunk talán megpróbálja ezt. Aki nem csak papolt a szeretetről, hanem megjelent ezen a világon, és megmutatta hogy kell csinálni. Kedves Testvéreim, nagy dolog az, hogy ennyien összegyűltünk az Ő szent nevében. Nagy dolog az, hogy elért az Ő hívó szava a mi szívünkhöz, a mi elménkhez, és volt bennünk erő, hogy a sötét, hideg éjszakába eljöttünk ide. Mert ha igazán szeretjük Őt, nem engedhetjük, hogy elmúljon mindez a csoda, ami itt történt ma este! Akkor nem engedhetjük azt, hogy ez csak az Isten részéről egy egyoldalú gesztus legyen, hogy megjelent emberként ebben a világban! Ha nekünk tanulni kell a pogányoktól, tanulni kell az Isten tagadó, mégis Istent kereső három királytól, a mágusoktól, és adni az Istennek, karácsonyi ajándékot. És képzeletben itt kell hagynunk, vagy legalább is itt kellene hagynunk az Úr asztalánál, a karácsonyfánál, ennél a közösségnél, mindazt az ajándékot, amit mi adhatunk. Nem tömjént, nem aranyat, nem mirhát kér tőlünk az Isten, amit Ő vár el tőlünk, ennél sokkal egyszerűbb, mégis sokkal értékesebb. Törődést, odafigyelést, hitet, szeretetet, hogy forduljunk úgy egymáshoz, mintha a másik egy kisgyermek lenne. Egy kisgyermek, akit óvni, akit védeni kell, akire vigyázni kell. Hogy forduljunk úgy az Ő igéjéhez, mintha magunk is gyermekek lennénk. Azzal a gyermeki, ártatlan, őszinte hittel, amely elfogadja a nagyobb testvér, és Istennek, a Mennyei Atyának a segítő tanácsát. S legfőképpen azt várja el tőlünk az Isten, mert ez lenne a legszebb karácsonyi ajándék Neki, hogy ha azt mondanánk: „Urunk, mindörökké Veled akarok maradni. Azt akarom, hogy megmaradjak abban a közösségben, ahol mosolyognak rám, ahol tudnak szeretni, ahol tesznek értem, ha szükség van rá, ahol elfogadják, ha én akarok segíteni.” Kedves Testvéreim, hiszem, hogy ez az egyetlen és igazi nagy ajándék, amit a Krisztusnak, a kis Jézusnak mi magunk adhatunk. Hogy akiket összehív Szent Este, azok együtt maradnak az egész évben. Hogy akik megmelegedtek a gyertya tűzénél, akiket megmelegítettek a mellettük ülő, ünneplő társaik, azok gyülekezetté válnának. Valóban, igazi, egymással törődő, embertársaikat, felebarátaikat szerető közösséggé. Akik készek és képesek tanulni és tanítani, adni és elfogadni, és mindenkor dicsőíteni a megszületett, emberré lett Istent. Ámen.

Gyertek, emelkedjünk fel helyünkről, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk, lehatjuk Előtted fejünket, hisz oly tökéletes vagy, hogy Rád nézni sem merünk. S tudjuk azt, hogy Te leszel az, aki felemeled atyai kezddel a mi lehajtott fejünket, és gyermekednek nevezel majd, nem csak ezen az estén, hanem életünk minden napján, minden percében. Ó, Urunk, köszönjük Neked, hogy együtt és egyek lehetünk. Hogy érezhetjük atyai gondviselésedet, hogy egymás szemében megláthatjuk a csillagok fényét, és hogy magunk is tovasugározhatjuk azt, a Te kegyelmedből, szent Fiad nevének dicsőségére. Ó, Urunk, kérünk, légy velünk ezen az Ünnepen, add, hogy Neked szentelhessük ezt, hogy életünknek minden rezdülése, minden pillanata, valóban ne a magunké, hanem Övé, a megszületett gyermeké legyen. Ó, Urunk, kérünk, áldj meg minket, szentelj meg minket, formálj bennünk gyülekezetté, néppé, hogy megmutathassuk a világnak, tudunk szeretni, hinni, hogy a szeretetet cselekedetekre válthatjuk a mi Urunk, Krisztusnak nevében, aki így tanított minket imádkozni: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

Az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úrjézus Krisztusban. Ámen.